

Од мој агол
Непокор

Кога Те видов еднаш или двапати на телевизија, посакав со восхит да Ти ја стиснам раката. Рака корава, дамарлива, испиена, жилава, лузничава од зарѓаните прангии. Да се прегрнеме братски и да си ги издушиме маките и страдањата од болшевичката тиранија, само затоа што не потклековме непокорно пред аветот на македонскиот грозомор. Затоа што како Македонци по род, сознание и чувство, ја сакавме татковината Македонија повеќе и од родената мајка. Ти, како Македонец од пиринскиот дел на Македонија, не сакаше и не даваше бугарскиот туѓинец да ти ја гази и погани земјата, а ние овде му се спротивставивме на југословенскиот титоизам како на македонска судбина и опција. За тие родољубиви "греови" Македонецот е расперуван на крстот на сопствената голгота, испраќан во сургун или кај "горниот". За што друго, впрочем, ние би зборувале, освен за вечната тема: Македонија и инквизицијата по енкаведеовските казамати во Бугарија, Грција и Југо-Македонија. Би се "фалеле" кој повеќе бил мачен и толчен!

Очекував дека ќе Те сретнам овде, во столнината на слободниот дел на Македонија, при презентацијата и промоцијата на Твојата исповед: "Македонија мојата потпора". Но, Ти беше отсутен. Си бил болен, рекоа. Ги лекуваш раните од мракобесието. Каква ли е таа жива рана што со векови не заздравува, туку како аманет се пренесува од колено на колено; од татко на син, од дедо на внук. И така до вечноста.

Промоцијата Ти беше мошне скромна. Амбиентот, атмосферата и декорацијата меанска (Клуб на новинарите). Неколку маси; дваесет љубопитни поклоници на македонштината; една-две тв-камери и неколку новинари, веројатно по "задача". Организаторот и инспиратор на изданието и неговото претставување: ентузијаст, новинар, македонски родуљубец, со чувство на достоинство го одбележа настанот. Промоторот, исто така новинар, слободумно перо на македонската журналистика.

Додека се одвиваше промотивното сценарио за трагичната сторија на авторот на книгата, непокорниот Пиринец Крум Монеv, еден млад човек од челната маса нервозно ги триеше рацете со поглед и мисли заскитани, нурнати во длабочините на судбината на својот татко, немилосрдно испишана од непоткупливите третовечерни наречници.

На соседните маси се јадеше, пиеше, додека тропкаа магичните зарчиња на "душешот". На нашите маси по едно сокче, колку да не е без ич. Се разбира, благородните бизнисменски спонзори се заинтересирани за "посериозни" проекти: Лепа Брена, Змијанац, Цеца - Арканица, Бреговиќ, Чолиќ, Хулио, Џоновиќ, Ковач, некои недовршени мемоари...

По промоторот се огласи синот на авторот на "Поткрепата". Ни ги пренесе поздравите на големиот, болен татко и ни го прочита неговото послание. Во пораката Крум Монеv, покрај другото, го изнесе и своето огорчување од индолентноста на актуелната власт на неговата татковина за некои македонски состојби. Невообичаено, на промоцијата се огласија некои од гостите. Маркантната политичка фигура од социјалистичката револуција и изградбата на социјализмот во Македонија, г. Крсте Црвенковски, го поздрави авторот и појавувањето на неговата книга со израз на симпатии за борбата на Македонците за државна и национална самобитност.

Се јавив и јас за збор, колку за да го поздравам драгиот Крум и да му го алалисам мајчиното млеко со кое Македонската го закрмила и заветила, да не го витка 'рбетот пред насилниците на родот и Родината. Присутниот син во име на татка си ми ја посвети "Поткрепата", а јас, за да не останам "покусо", како армаган му ја испратив мојата книга "Нашата кауза".

Книгата ја прочитав на здив, со воздив, почит, восхит и со возбуда. Како што гледам, Круме, времето не ни застанало. Лузните во душата од ден на ден како да се продлабнуваат. Ме восхитија автобелешките за твојата политичко-патриотска физиономија. "Ах, Пирине, Пирине мој! Ти си ми најголемата гордост. Ти си нашата чудесна легенда, ти си најпосле најголемиот и убав бисер врз круната на поробена и парчосана Македонија!... Јас сум се заколнал дека во бугарска касарна мојата нога нема никогаш да стапне... Јас одам да си го исполнам долгот кон Македонија, а не кон Бугарија!... Ако ја немав несреќната Македонија одвај дали ќе успеав да оздравам како човек, кој оди со двете нозе и не се потпира на своите раце, т.е. не лази!"

Што за сево ова денес би кажале софиските главешини и нивните македонско-емигрантски марионети? Кога ве судеа, болшевиците ве третираа како "бандити", "автономисти", "ванчовисти", "фашисти", "вмровци"... а денес вие сте "македонисти", "србоагенти", "титоисти", предавници на бугарштината во Македонија. Позната матрица, мој Круме! И со нас беше исто. Но, вистината излезе на мегдан. Опцијата за самостојна и суверена македонска држава, макар и на само еден дел од Македонија и македонското национално сознание на македонскиот народ, наспроти бугарската и југословенската опција, денес е реалност дури и за далтонистите. Ние и Вие и Тие од Беломорјето, бевме, останавме и ќе опстоиме само како Македонци!

А, ВМРО?! Тој пиемонт на македонскиот непокор, златна страница на бурната и бунтовна историја, традиција и инспирација, идеја и идеал на сиот честољубив и родољубив македонски народ; независно од индивидуалните и групните програмско-политички определби и неопределби. Додека, пак, ВМРО-партии, тоа е нешто сосема друго! Тоа е дневно-политичка злоупотреба во борбата за власт и превласт, плагијат, за партиско-лидерски рејтинг и маркетинг.

Деновиве, Круме, прочитав во весниците дека шефот на руската држава за трагичните последици од државниот терор во идеолошките "народни" демократии покајнички рекол: "...болшевичкиот режим е заснован врз злосторства над народот!" За ваквата вистина, ниту кај "вас", во Бугарија, ниту кај нас, ниту збор. Молк! ТРАНЗИЦИЈА!

Ефтим Гашев

Dnevnik, 12 avgust 1998